

Ulempe, at Tagtænerne meget let, naar man stopper op under dem, rives løse, saa at Ralken falder ned, og dermed er jo Tagets Uæthed givet. Man har brugt paa sine Steder istedetfor Understrykning Duffer af Halm, men naar disse anvendes, er Sikkerheden ligeoverfor Brandfare jo aldeles tabt, saa er Faren ligeoverfor Ild ligesaa stor som ved Straatage. Denne Fremgangsmaade kan altsaa ikke anvendes. Der bliver tilbage Spaantage og Lage af Pap. Med Hensyn til Spaantagene have vi desværre ikke gjort nogen heldig Erfaring i den Tid, de ere bleve benyttede. Det viser sig, at de i Almindelighed ikke svare til, hvad der var ønsket, og nødvendigt i Forhold til den Omkostning, som følger med dem. Udmærket gode saakaldte petrifste Spaan kunne nok, naar de ere godt gennemgaaede og godt fkaarne af godt, sundt Træ, holde de sig omtrent en Snes Aar, men jeg tror ikke, at man har en Erfaring, som viser ud over denne Tid. Det har vist sig, at de trænge til meget store Reparationer eller Jernyeller, og saa blive de paa Grund af den store Bekostning ved den første Anbringelse for dyre. Det, som vistnok er det bedste, vilde være Tagpap, men det har den store Ulempe, at, naar det lægges op paa et straatag, træffe Papstykkernes egen Vægt dem nedester, Sæmhullerne ubvide sig efterhaanden, hvor de ere drevne igjennem Tagdækningen, og Pappet kommer derved til at ligge løst og bliver utæt. Lægger man dem fladt, undgaar man ganske vist denne Ulempe fuldstændig, men saa indtræder der en anden Ulempe, som hos os gjør sig i høj Grad gjældende. I enhver Vinter, som blot giver nogen Sne, vil der paa disse flade Lage lægge sig Sne i store Masser, og Lagene ville da ikke være istand til at bære den Vægt, som kommer til at hvile paa dem, og i mange Tilfælde er man udsat for, at Taget knuses og styrter ned. Efter at vi saaledes have gaaet de forskellige Tagdækninger igjennem, som kunne anvendes, og fundet dem mere eller mindre uhenigtsmæssige, bliver der tilbage at se, hvad der da kan anvendes, og vi komme da til vore Straatage. Hvis der til Straataget skal anvendes Langhalm, hvad der jo er det almindelige, maa der beregnes en Udgift af omtrent 50 Ore pr. Kvadratalen; men naar vi regne, at de Fleste, som ville bruge Langhalm, ere i Besiddelse deraf, fordi de selv tilvirke det, vil den kontante Udgift gaa ned til henimod en Snes Ore. Straataget byder jo Fordelen af at kunne have et let Tagværk og har desuden det overordenlig store Gode ved sig til Forskiel fra Tagtæner og Skifer, der om Vinteren ere kolde og om Sommeren ere varme, at det om Vinteren er lunt og om Sommeren kjøligt; men naturligvis den store Ulempe følger der med, som allerede er berørt, at det lige overfor Ildsfare er aldeles fordærligt, naar

der ikke træffes bestemte Foranstaltninger, som forebygge eller formindste denne Fare. Det er altsaa det, der i mine Tanker ligger for som Noget, der bør være Gjenstand for Drøftelse, om det ikke kan være muligt ad Lovgivningens Vej at træffe Foranstaltninger til at forebygge sliq Fare for Fremtiden. Det er i saa Henseende naturligt at se andre Steder hen, og vi behøve slet ikke at gaa langt, vi have det temmeligt nær for Haanden. Vi kunne finde Bestemmelser i denne Retning i Hertugdømmerne, der desværre ikke mere ere vore, For skrifter, som angive en bestemt Fremgangsmaade overfor disse Lage. Vi finde det i en Forordning af 14de Juni 1878, som jeg maaske tør oplæse nogle Stykker af med vor høitagede Formands Tilladelse. Jeg tager kun de Punkter, som angaa Straatæfning.

„Tækkematerialiernes Valg henstilles til Bygherrens Godtbefindende, dog ere Tagspaner ifkun tilladte, naar de ere fkaarne gennemsnitlig mindst 8' m/m tykke og gennemvædede med Kreosot, Kobber-, Zern-Bitriol eller lignende Substantier.

Som ildfast Lag gjælder et Saabant af brændte Tegltien i alle Former, Skifer, Metal, Tagpap og Asfalt-Filt. Dog ere Teglstenslage, som ere tætgjorte med Straatknipper, eller ikke ere understrøgne, ikke at betragte som brandsikre“.

„Politivæghederne ere berettigede til ved Politiforordning at forbyde Anvendelsen af ikke brandsikre Lage i sammensluttede Byer enten overhovedet eller kun for enkelte Slags Bygninger, med Hensyn til hvilke Samme efter de almindelige Bestemmelser vilde være tilladte“.

„I alle til Ratophold for Mennesker bestemte Bygninger med Straa eller Rørtag ere Hovedindgangene at sikres mod at spærres ved nedstyvende Tækkematerialie i Tilfælde af Ildbrand. Derfor skulle disse Indgange, naar de ligge i een Vængde front med Tagdryppet, overbygges med en massiv Gavl og en i Tværsnittet ret- eller spidsvinklet Tagudbygning, som skjærer ind i Hovedtaget og er dækket med brandsikkert Materiale. Ligger Hovedindgangen i en af Bygningens Gavlside, opføres Gavlens, naar Undergrundens Bestaffenhed tillader det, massiv eller med Teglstensfagværk; Gavlens øverste Halvdel eller en mindre Del af samme kan beklædes tæt med Bræder eller afvalmes, saaledes at Balmsluden dækkes med brandsikkert Materiale.

I Tagfladerne over Hovedindgangens Tagudbygning og over en af Sideindgangene under Tagdryppet er Tækkematerialet i en Bredde af mindst 4 m. at besætte med udgløbet Zerntraad og paa Indresiden at understryge med Ler.

Disse Bestemmelser gjælde ikke alene med Hensyn til fuldstændig nye Bygninger, men ogsaa ved Forlæggelsen af Hovedindgange i forhaandenværende Baaningshuse. Isørigt har det med Hensyn til forhaandenværende Bygninger sit Forblivende ved Forskrifterne i Forordningen af 2den